

vist, at denne Lov en Gang vil ophøre, men hvoraf ved vi, at denne Lov skulde være mere midlertidig end andre Love. Der er jo intet i dens Indhold, som tyder paa, at den kun skal være forvarig, og vi have kun alt for store Eksempler paa, at mange Love, som vi have ment kun skulde gælde for nogle enkelte Aar, have været langt længere, uden at vi have kunnet faa dem hevede, og desuden have vi jo hørt den højtærede Jødenrigsminister selv i Landstinget udtale, at naar denne Lov først var vedtagen, vilde den kunne gælde for en længere Aarrække. Selv om nu Loven blev ændret saaledes, at den kun skulde gælde for et vist Antal af saa Aar, hvor staar det da skrevet, at vi have Lov til at forandre Grundloven ved en midlertidig Lov? Kunne vi, naar vi saaledes deltege i at bryde med en Grundlovsbestemmelse, der ved fritage os selv for det Ansvar at bære medskyldige deri? I mange Aar har en stor Del af Vælgerne, maaske den største Del, lidt et Staar i den almindelige Valgret, som tilkommer dem efter Grundloven. Det er visseelig paa Tide, at disse Retskrænkelse ophøre, men Vejen dertil er ikke den at begunstige enkelte Kredse og tilfidsætte andre; der maa være lige Ret for alle, og dette kan ikkun naas derved, at man enten forandrer Grundlovens § 32 eller ogsaa fuldt opfylder den. Hvilken af disse Veje man vælger, kan igen føre til forskellige Fremgangsmaader, og hver af disse kan have sine Fortrin og sine Mangler; men derpaa skal jeg ikke komme ind, de ligger ikke for i Øjeblikket, maaske de kunne komme til at ligge for ved anden Behandling. Men skal den Fremgangsmaade, som her er fulgt af Regeringen ved ubetinget at stille sig paa Landstingets Side og opgive et Forslag, som den forrige Jødenrigsminister fire Gange har forelagt dels i dette Ting og dels i det andet Ting — og det et Forslag, som dog opfyldte Grundlovens Bud, og som i det væsentligste tillige opfyldte Folketingets Krav — skal denne Fremgangsmaade være den Mægling mellem Tingene, som er os lovet, kan jeg ikke se rettere, end at det ikke er noget Fremskridt, men et Tilbagekridt, og skal dette Forslag betegne den Retning, hvori de lovede Reformere skulle gaa, og hvorved Konflikt mellem de to Ting skulle kunne udjævnes, ser jeg heller ikke rettere, end at den nu Tid, der er bebudet, ikke vil skaffe os nogen Binding, men tværtimod stort Tab. Thi som jeg har udtalt: Det staar for mig, som dette Forslag bryder en af Grundlovens allervigtigste Bestemmelser, og at vi, ved at stemme for det, gøre os selv til medskyldige deri.

Gad: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), der i Fjor var valgt til Ordfører for det Flertal, der indstillede at vende tilbage til et allerede tidligere her i Folketinget fremsat Forslag om en Ordning, hvorved Folketinget fik 137 Medlemmer, har paa dette Flertals Vegne haft Ordet og søgt at begrunde, hvorfor Flertallet her indtager og har indtaget denne Stilling. Jeg var i det samme Udvalg anmodet om at være Ordfører for det Mindretal, som mente, at vi burde slutte os til Lovforslagets Grundtante saaledes, som det fremkom fra Landstinget, og som det ogsaa havde vundet Tilslutning fra Regeringen. Jeg tror derfor, det er rigtigt, naar jeg nu straks har forlangt Ordet for i Modsigning til, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds har udtalt, at gøre gældende de Grunde, hvorfor vi have indtaget en fra Flertallet forskellig Stilling. Det ærede Medlem begyndte med en Slags Historie om, hvorledes det hidtil var gaaet med Afstemningerne i dette Ting, naar der havde været Tale om Endringer i Valgloven. Jeg kan jo for saa vidt slutte mig til, hvad det ærede Medlem i den Henseende fremsatte, som jo netop Grunden til, at man er kommen til det Forslag, der nu foreligger, er den, at der hidtil har været forsøgt, saa at sige, alle mulige andre Veje, og at de Veje alle have vist sig at være fuldstændig ufremkommelige her i Folketinget. De forskellige Forslag ere i det mindste alle blevne tilbageviste. Der har fra Regeringens Side været fremsat Forslag fra meget forskellige Standpunkter, og Forslagene have gaaet ud paa at forøge Antallet af Tingets Medlemmer mere eller mindre lige fra kun 4 til 35 Medlemmer, saaledes at der kom et Antal af 137 ud. Men disse Forslag ere stadig viste tilbage fra Flertallet i dette Ting paa en saadan Maade, at det var tydeligt og klart, at det var umuligt at gennemføre noget. Jeg skal dog indrømme det ærede Medlem, at han og de, der have fulgt ham, i een Henseende have været fuldstændig konsekvente, nemlig med Forlangendet om, at der skulde være 137 Folketingsmænd eller med andre Ord: at der skulde være et saa stort Antal Folketingsmænd, som man fik, naar man dividerede 16,000 ind i det Tal, som man har faaet ud ved Folketællingen. Det er Princippet, det skal jeg indrømme det ærede Medlem. Men jeg kan ikke indrømme ham, at Princippet har været at gennemføre noget ad denne Vej. Det, som det ærede Medlem har været principiel i, er at opstille dette Forlangende om de 137 Medlemmer, men han har gjort det paa en saa-